

Cristina Andone

DAR MOTAN VISEAZĂ

ilustrații de Emi Balint

Era o zi ploioasă în Bran. O zi ploioasă în viața unui motan.
Negru. Frumos. Norocos. Cine să fie? Chiar el, Dar, pisioul
de librărie.

Prima picătură îi căzu lui Dar pe nas, în timp ce visa un papanaș.

— Mmm, mormăi el în somn. Bun-bun, sunt norocos!
Deschise gura și căscă frumos.

Poc! îi căzu în gură a doua picătură. Pisiul plescăi puțin:
avea gust de mură...

Pic-poc-piiic! ploaia cădea insistent. O fereastră de la castel
se izbi cu un miorlăit. De la curent.

Miaaa-pșiii! făcu fereastra când se izbi.

— Ce tare! se întinse pisiul, vesel. Și se trezi.

Se uită în jur. Era lângă librărie, în curtea cu flori. Stătea în coș, pe perna lui, pictată cu nori. Peste drum, în ceață, se înălța castelul cel gri. Da, era bine, era acasă. Pisiul se uită spre bucătărie; înăuntru se vedea lumină, mirosea a curat. Pisiul se mai întinse puțin și-l luă un căscat. Chiar atunci îl văzu pe Toto.

